

Milan Kožúrik

GWYN

Som tu!

Len si tu tak potichu ležím. Neviem poriadne kde, cítim však, že sa pri mne niečo, alebo niekto mrví. Skôr niekto, lebo má rovnaký kožušok ako ja a vonia tiež rovnako. Ako moja mama. Ešte poriadne nevidím, no je nás tu určite viac.

Práve mi niekto šliapol na hlavu! Au! Dávaj pozor!

No on si ide kludne ďalej. Nado mnou bude moja mama. Musím ju nájsť, už som zase hladný. No teda, minule bola tu, určite. Možno príde, keď ju zavolám. Len aby ma ostatní nepredbehli.

Krátko na to sa z nory pod mohutným bukom ozvalo zakňučanie.

„Mááámííí!“, znelo čoraz nástojčivejšie a viachlasne. Nora totiž ukrývala kľbko čerstvo narodených a večne hladných víčikov. Všetky boli ešte slepé, hnedočierny kľbôčka, aby sa dokonale stratili v prítmí lesa. Vlastne všetky, až na jedno. To malo žiarivo bielu farbu a bolo zo všetkých najmenšie. Aj preto ho ostatní vždy niekam odšťuchli a ono sa dostalo k maminmu mliečku až ako posledné. O to hlasnejšie ju ale volalo. Tak ako teraz. Svorka im ešte nedala mená, ale už sa všetci stihli s nimi zoznámiť.

Malí víčkovia tak razom získali veľkú rodinu tiet a ujev. No najlepšie im bolo s ich mamou. Tá si odbehla k neďalekému potoku, už takmer celý deň nepila. Cestou si ešte uštipla z práve ulovenej srny, na ktorej sa svorka už stihla pohostiť.

Teraz jej citlivý sluch zachytil známe volanie. Chvíľku zostala stáť, aby lepšie počula. Vzápätí sa ladným poklusom rozbehla smerom k nore. Nikdy nebola príliš ďaleko od víčat. Sú ešte maličké.

„Oddýchla si si, Zara?“ ozvalo sa jemné zavrčanie.

Z tieňa lesa sa vynoril veľký, sivý vlk. Pomaly k nej pribehol a olízol Zarine ucho.

„Celkom áno, Rian, ďakujem, no ako počuješ, už sú zase hladné.“

„Hej, pol lesa by prebudili, zvlášť ten biely.“

Zara stiahla uši dozadu a prikrčila sa:

„Nikto mi ho nevezme, rozumieš, ani Sig, ani ty...“

„Dobre, no svorka si nemôže...“

„Ale sú moje, všetky,“ nedala mu dopovedať Zara.

Rian už nepovedal nič, tiež ich mal rád. Jeho prvé víčatá. Len to jedno mu robilo starosti. Je slabé a naviac biele. Bude ho stáť veľa síl, aby si vybojovalo miesto v svorke, ak Sig...

Pohľadom sledoval Zaru miznúcu v hustých kroch pred norou.

O chvíľu kňučanie ustalo.

Už môžeme ísť von?

Je nám tu už celkom tesno. Odkedy vidím svojich bratčekov a setričky, podrástli sme takmer dvojnásobne. Mama sa musí poriadne pritísnuť k zadnej stene brlohu, keď nám chce dať mliečko. Našťastie ho má dosť pre všetkých, veď musí nakrmiť osem hladných krkov päť bratčekov a tri sestričky.

Súrodenci sú o niečo väčší odomňa, ale mama mi povedala, že ich čoskoro dobehnem. Len keby som na to mliečko nemusel čakať tak dlho. Najskôr sa totiž chodia napapať ostatní. Aj keď som sa zopárkrát chcel predbehnúť, vždy ma niekto prevalcoval, alebo pohrýzol. Naučil som sa teda počkať v kúte a prísť až ako posledný. Vtedy už je väčšinou pri mamine len jedna sestrička, ktorá má rovnakú bledohnedú farbu ako ona.

Ako rastieme, začíname sa farbou podobať buď na maminu, tata, alebo niektorého z ujev a tiet, čo nás občas prídu počuchať. Len ja som úplne iný a všetci v nore sa mi smejú. Teda, keď sme tam sami, pred mamou si to nedovolia. Tata takmer nevidíme, stará sa o to, aby mama mala dosť potravy a nemusela po ňu chodiť ďaleko. Občas na nás dáva pozor aj iná teta, či ujo, ale len na chvíľku. Všetci sú k nám milí, teda až na jedného uja. Toho sa bojím, volá sa Sig a mama hovorí, že je vodca svorky. Nevieť poriadne čo to znamená, ale počul som, ako po sebe s maminou vrčali pred brlohom. A nie raz.

Sig má obrovskú, čiernu hlavu. Chýba mu jedno ucho. Pýtal som mamy prečo. Hovorila, že mu ho v súboji o vodca svorky ukusol nejaký iný ujo. Musel to byť hrozný súboj, lebo Sigova papuľa je plná hlbokých jaziev. Sú už síce zahojené, no aj tak vyzerajú hrozivo. V jednom mieste mu dokonca chýba vrchný pysk, takže sa akoby stále cerí. Veľmi ma vystrašil, keď raz strčil hlavu k nám dnu. Mama si to všimla a zahňala ho von. Ona sa nebojí ničoho.

„Zara, je čas,“ ozvalo sa zvonku zlostné zavrčanie.

„Teraz pôjdete všetci von,“ povedala nám mama čo najpokojšie. Ale z jej hlasu som vycítil nervozitu.

„Nebojte sa, pomaličky, jeden za druhým. Ja pôjdem prvá, tato už na nás čaká vonku, ale držte sa za mnou.“

Všetci sme začali kňučať od strachu. Mama nám olízala papuľky. Presne tak, ako keď ideme papať. Trošku nás to upokojilo. Vyšla z nory von a za ňou tí najodvážnejší z nás. Ja som šiel ako druhý, prešmykol som sa popri stene, chcel som byť k mame čo najbližšie.

Trošku sme si museli zvyknúť na denné svetlo. Zostali sme stáť v jednom veľkom chlpatom kľbku za mamou a tatom. Pred nimi sa zhromaždili všetci členovia svorky. Stáli ako sochy pokojne vo veľkom polkruhu, nikdy som nevidel naraz toľko tiet a ujev pokope. S údivom a pootvorenou papuľkou som prechádzal z jednej známej tváre na druhú, až kým sa môj pohľad nestretol s dvoma žeravými uhlíkmi v očiach Siga.

Znova som dostal strach. Vycítil to a zlovestne sa uškrnul.

„Vitajte na Veľkej rade,“ vyštekol, „viete, prečo sme tu. Dnes rozhodneme, čo sa stane s týmito tu a zvlášť tým bielym flakom.“

Hodil hlavou smerom ku mne, mama napla svaly a začala potichu vrčať. Ale ja som sa ho už nebál.

Veľká rada

Sig prišiel takmer až k mojej mame.

„Chceš mi niečo povedať, Zara?“ zašepkal jej do tváre.

Mamina z neho nespustila oči, neverila mu. Ani ja mu neverím. Ale je to vodca svorky a nemôže sa mu postaviť. Nevyrovná sa mu veľkosťou, ani silou. No neustúpila ani o krok späť. Len stiahla uši dozadu a odhalila tesáky, ale nevydala zo seba ani hlások. Vie, že by to Sig považoval za povel k útoku.

„Môžem teda pokračovať,“ otočil sa k mame chrbtom a v jeho hlase bolo cítiť výsmech. Mamina sa trochu upokojila, napäté svaly nepovolila. Poznala Siga už dobre.

„Ako každý rok vítame nové mláďatá. No teraz sa musíme rozhodnúť o niečo dôkladnejšie. Ja ako vodca svorky navrhujem, aby sme štyri najslabšie Zarine vlčatá, vrátane toho bieleho chudáka.... odstránili.“

Sig zámerne chvíľu počkal, aby dal poslednému slovu náležitú váhu. To už k mamine pristúpil aj môj tata. Postavil sa vlastne o krok pred ňu a pozrel Sigovi rovno do očí.

„Akým právom sa ich chceš zbaviť? Sú ešte malé, dobre vieš, že ak by sme ich len vyhnali, neprežijú v lese ani týždeň.“

„Kto hovorí o vyhnaní?“ zasyčal Sig.

Pozrel som sa na ostatné tety a ujev. Stoja nehybne na svojich miestach, boja sa ho, musím niečo urobiť.

Rozbehol som sa pomedzi mamine nohy, prešmykol sa okolo Sigových predných láb a z celej sily sa mu zakusol do pravého stehna.

Sig sa prudko vzpriamil na zadné, otočil hlavou a uvidel ma.

„Ty šteňa!!!“ zavrčal, skočil späť na všetky štyri a vykopol obe zadné nohy mocne hore. Vymrštil ma do vzduchu, letel som takmer cez celú čistinku a zastavil sa až na kmeni stromu za ňou.

„Auu,“ zaskučal som a rozbehol sa znova na Siga, to mi...

„Počkaj, maličký,“ ozvalo sa mi za chrbtom. Nieкто ma jemne zodvihol na postavil o kúsok ďalej. Teta Gia, mám ju rád, aj mi krásne obľízala poranené plece. Už bolelo len trošku.

„Počuj, Sig,“ pokračovala Gia, „teraz sa môžeš po prvýkrát ukázať ako ozajstný vodca.“

„O čom hovoríš?“

„Vieš o čom hovorím. Ešte si nám poriadne nevysvetlil, ako to bolo s mojím Duwarom. A už uplynul viac než rok od vášho súboja. Hapkáš stále dookola, že si vyhral právom. No mi vieme len to, že sme Duwara našli mŕtveho pod Sokoliou skalou, z ktorej podľa tvojich slov spadol. Dobre, prijala som ťa ako vodcu, ale očakávam, že sa tak začneš aj chovať.“

„Nepleť sem Duwara, to je už dávno!!!“ zavrčal Sig.

„Vidím, ucho a papuľa sa ti už vyhojili,“ poznamenala Gia s trpkosťou a smutným pohľadom.

„Ten malý si zaslúži šancu na život, už len pre jeho odvalu a som si istá, že rovnako odvážne sú aj ostatné, podľa teba slabé, Zarine deti. Nehovoriac o tom, že čas nezastavíš, Sig, svorka bude čoskoro potrebovať novú krv.“

Ostatní vlci si vymenili súhlasné pohľady a Gia sa jemne dotkla svojim nosom toho Zarinho.

Sig sa už nemohol vykrútiť, Gia je určite tou najmúdrejšou vlčicou vo svorke. A v nej sa vždy rozhodovalo väčšinou. Ešte raz si pohľadom premeral každého vlka. Nemuseli mu nič hovoriť, vycítil ich názor.

„Dobre teda, napokon mi ale dáte za pravdu. Neprežijú ani jednu zimu!!!“

Mama mi dala meno

Prebudil som sa. Ešte ma trošku bolí pliecko, pripomína mi, čo sa stalo včera. Ani neviem prečo som Siga pohryzol. Zrazu som sa cítil ako ten najsilnejší vlk na svete. Nechcel som, aby ublížil mame, ani mojím súrodencom. Veľmi škaredo sa na nich pozeral.

Teraz ešte spokojne spia vedľa mňa v brlohu, sme tu všetci. No o chvíľku sa sem už nepomestíme.

„Pod' za mnou, vidím, že už nespíš,“ zaznel spred nory mamin hlas.

Tak a teraz ma určite poriadne vyhreší za včerajšok. Malý vlk sa nesmie miešať medzi dospelých, a už vôbec nie na Veľkej rade. Asi dostanem aj na chvostík. Idem teda pomaly von. Mama čaká priamo pred brlohom, radšej ani nezdvihnem hlavu. Určite je nahnevaná.

„To čo si včera uro....“

„Prepáč, mami, nechcel som, aby ti...“

„Skús ma nechať dohovoriť, prosím,...“ povedala mama. Aj bez toho, aby som sa pozrel do jej tváre, usmieva sa ?

„...bolo veľmi odvážne na tak malého vlčička. Len nabudúce skús ovládnuť svoj hnev. Sig je vodca svorky, aj keď ho väčšina z nás nemá príliš rada. Má veľké slovo. Ale nielen to som ti chcela povedať.

Podľa starého vlčieho zákona, dostávajú mláďatá svoje mená keď sa po prvýkrát zachovajú ako dospelí. Ty si tak urobil už včera, síce nerozvážne a prchko, ale urobil. Aj preto sme sa s tetou Giou rozhodli, že si ho zaslúžiš ako prvý z tohoročných mláďat. Vybrali sme ti meno Gwyn.“

Chvíľu mi trvalo, než som to všetko pochopil. Mám vlastné meno!!! A celkom pekné, možno aj niečo znamená.

„Pod' so mnou , oznámime to ostatným.“

Mama sa rýchlym krokom vydala na neďalekú čistinku, kde včera prebehla Veľká rada. Sadla si do trávy, natiahla hlavu tesne nad jej stebľa a jemne dlho zavyla. Tým zvukom sa u nás zvolávajú členovia svorky.

Netrvalo dlho a v lese za stromami sa začali mihať tieň. Nečujne našľapovali, blížili sa k nám z každej strany. V rannej hmle to vyzeralo, že sa skor vznášajú nad zemou, akoby po nej chodili. Prišli všetci, dokonca aj Sig, no ten zostal ukrytý v tieni stromov a len zďiaľky pozoroval, čo sa bude diať. Jeho oči boli stále plné hnevu.

„Oddnes má naša svorka nového člena. Privítajte medzi nami Gwyna.“

Akoby som narástol až k oblohe. Čo na tom, že sa mi ešte občas pletú labky s hlavou. Teraz sú tu všetci len kvôli mne. Jeden po druhom prichádzajú a dotýkajú sa môjho malého nosa svojim veľkým čumákom. Usmievajú sa, radostne vrtia chvostami.

Teda až na jedného bezuchého vlka. Ten sa znechutene otočil a odkráčal niekam do lesa. Ale ostaní ma majú radi, a teta Gia prišla tiež.

„Vitaj, maličký, som rada, že si s nami.“

Súboj

Celkom som na seba hrdý. No ako vravela mama, nemôžem sa do všetkého púšťať tak bezhlavo. Keby tam bol Sig sám, dopadlo by všetko úplne inak.

Vonku je krásne. Akosi sa mi už nechce zostať v brlohu. A ja sa tak rád brodím suchým lístím. Je ho tu okolo nory veľa. Raz som videl malé diviaky ako smiešne držali rypák pri zemi a hrabali v ňom. Vyskúšam to tiež.

Gwyn chvíľu pobehoval s čumákom v lístí, no jediný výsledok bol, že ho začalo svrbieť v nose a rozkýchal sa.

Hlava mi lieta spredu dozadu. Už to tak skoro nezopakujem, veľmi ma svrbí ňufák. Snáď nebudem kýchať až do večera.

Niekde pod stromom sa mihol zlovestný čierny tieň.

„Toto, že má byť nový člen svorky?“ ozvalo sa za mnou. Ani som sa nemusel otočiť, poznám ten hlas.

„Som, veď už mám aj meno,“ odpovedal som. Obrátil som sa. Sig ku mne pomaličky kráčal. Hlavu mal nízko nad zemou, ušami sledoval okolie, no na moju smolu som bol sám.

„Kde máš tetu Giu teraz? Žeby na love s ostatnými?“

„Matka ti nestačí?“ zavrčala mama a jedným veľkým skokom sa dostala medzi mňa a Siga.

„Odstúp, Zara, toto sa ťa netýka. Chcem si s tým krpcom vybaviť ten včerajšok. Dostane príučku, na ktorú tak ľahko nezabudne. Ak to vôbec prežije,“ bez varovania skočil po mne.

Prikrčil som sa a inštinktívne privrel oči. Mama vyrazila priamo proti Sigovi. No skôr než na seba narazili, priletela z boku veľká sivá guľa a zrazila Siga k zemi.

„Ako sa opovažuješ,“ rozštekal sa „útok na vodcu svorky, vieš čo to znamená, Rian.“

„Viem,“ zavrčal tato, „už dávno som to mal urobiť, prepáč Zara.“

Rian sa ešte letmo otočil na nás, aby sa presvedčil, že sú obaja v poriadku. Sig sa zatiaľ zodvihol zo zeme a bez varovania zaútočil.

Bol to hrozný súboj, oba vlky sa váľali v divokých kotrmelcoch po zemi, srst' z nich odletovala vo veľkých, krvavých chumáčoch. Nedarovali si vôbec nič.

Zara so strachom sledovala ako Sig pohryzol Riana do krku, mocne sa zahryzol a ostal na ňom visieť. Po chvíli sa zem začala farbiť kvapkami krvi.

Rian sa so Sigovho zovretia napokon dostal a oplatil mu pohryznutie rovnakou mincou. Čierny zjazvený vlk sa divoko metal na zemi, no Rian nepoľavil.

Stratil však už priveľa krvi a postupne slabol. Rýchlo povolil stisk svojich čelustí, zahryzol sa do Sigových slabín a prudko trhol späť. Vodca svorky bolestivo zaskučal, už nebojoval. Rian mu zmrzačil nohu.

„Vypadni odtiaľto,“ precedil Rian cez zuby a pripravil sa k ďalšiemu výpadu.

„Toto mi zaplatíš, vrátim sa“ reval bolesťou vrčiaci Sig.

Zara sa rozbehla k Rianovi: „Si v poriadku?“

„Áno, len zídem dole k potoku a napijem sa, zaved' zatiaľ malého k ostatným do nory a prídi za mnou.“

Mama urobila, čo jej tato prikázal. Povedala mi, aby dal pozor na súrodencov a odbehla. Po chvíli sa lesom rozľahlo vytie smutnej vlčice. Postupne sa k nemu pridali hlasy z celého lesa.

Keď sa vrátila, mala oči plné veľkých sĺz.

„Tato sa už nevráti, zostali sme sami.“

To zvládneme, mami

„Ako sami? Kam šiel?“

V prvej chvíli mi význam maminých slov nedával zmysel.

„No...Sig ho v súboji zranil až tak veľmi, že to neprežil.“

„Môžem ho ešte vidieť?“

„Nie, už patrí lesu...“ povedala smutne mama a vyšla z nory. Asi nedokázala udržať slzy a nechcela, aby sme ju takú videli. Poprosil som ostatných, aby zostali v brlohu a vyšiel som za ňou.

„To všetko sa stalo kvôli mne, mami, keby som Siga nepohryzol na Veľkej rade, tato by ešte žil. Ak chceš odídem, aby vám dal už navždy pokoj.“

Mama sa pokúsila usmiať, postavila sa rovno nadomňa. Mal som hlavu priamo medzi jej nohami. Zohla sa ku mne, olízala obe uši a pohladkala ňufákom po krku.

„Nikam nepôjdeš, Gwyn,“ povedala jemne, no znelo to zároveň ako príkaz.

„Sig by si čoskoro našiel inú zámienku, aby otca vyprovokoval. Len mu tvoje správanie prišlo vhod, ale za tatovu smrť nemôžeš. Nechcem, aby si si to myslel. Teraz ťa potrebujem tu, budeš mi musieť pomáhať s ostatnými víčatami.“

„Ako? Veď som ešte malý...“ zavyl som jemne.

„Tak malý, že si vyštartoval po najobávanejšom vlkovi svorky a bez najmenej známky strachu.“

„Dobre, mami, to zvládneme.“

„Som rada, lebo sama by som to mala veľmi ťažké. Zvlášť, keď teraz ste už dost veľké na to, aby ste sa začali učiť.“

„Učiť čo?“

„Všetko, čo potrebuje poznať každý dospelý vlk. Budeme ti to ukazovať všetci, no najviac asi teta Gia. Svorka má totiž svoje prísne pravidlá. Ak chceme prežiť, musíme si vedieť zaobstarať potravu v lete aj v zime. Vtedy je to ťažšie, keď napadne sneh.“

„Čo je to ten sneh?“

„Má farbu ako ty a sú to také malé chumáčiky, ktoré padajú z oblohy. Postupne pokryjú celú krajinu, stromy a sú studené. Veľmi zle sa po nich uteká, často ich vrstva siaha až po naše bruchá.“

„A nebude mi v snehu zima?“

„Neboj, nebude. Predtým, než spadnú prvé vločky, narastie nám nová, teplá srst.“

„To je dobre, nemám rád, keď mi je zima.“

„Čo vy dvaja, na prechádzke?“

„Ahoj, teta Gia, mamina mi práve hovorila, čo všetko nás naučíš.“

Teta sa len milo usmiala, podišla k mame a obe sa jemne dotkli nosmi.

„Počula som ťa. Viem, čo sa stalo, je mi to ľúto. Budem tu, ak by si niečo potrebovala, stačí povedať.“

Zara miesto odpovede len pokývala hlavou.

„A ja mame so všetkým pomôžem.“

„O tom nepochybujem, Gwyn, je vás v brlôžku ako maku, budeš sa mať čo obracať.“

„Siga si nevidela?“

„Nie,“ odvetila Gia, „asi si niekde líže rany. Podľa mňa sa tak skoro neukáže, ak vôbec. Bude musieť obhájiť pozíciu vodcu, no podľa mňa bude rád, ak sa postaví na všetky štyri. Svorka si poradí aj bez neho.“

Les ma učí

Dnes som s mamou na prechádzke v lese. Sig sa ešte nevrátil, tak sa úlohy vodcu svorky zhostila teta Gia. Všetci ostatní sú na love, no teta dovolila mame, aby zostala s nami. Tak sme sa vybrali o niečo hlbšie do lesa. Tu sme ešte nikdy neboli a úplne všetko nás zaujímalo.

Mama ma poprosila, aby som šiel úplne na konci a dával pozor, či sa cestou niekto so súrodencov nezatúla.

„Teraz sa na chvíľku zastavíme. Skúste mi povedať, čo je na tomto mieste iné ako v lese okolo. Musíte to nájsť bez toho, aby ste sa pohli.“

Pozerali sme úplne všade, po všetkých stromoch, kríkoch, či kameňoch. Zatiaľ nikto nič nespozoroval. Keď vtom:

„Aha, mami, asi to už mám!“ vyskočil som radostne.

„Ten konárik pri tvojej hlave, je zlomený. A na jeho konci sú zachytené nejaké hnedé chlpy. Ale iné, než máme my. To zviera, ktoré tadiaľ šlo má aj úplne iný pach, vlk to nebol, určite. No to som zacítil, až keď som si všimol srst'. Ak bolo veľké tak, že zlomilo ten konárik... podľa mňa to bola buď srnka, alebo jeleň, to ešte neviem uhádnuť. Ale musela ísť tadiaľto dávnejšie, lebo ten pach je sotva rozpoznateľný.“

„Výborne, Gwyn, podarilo sa ti prísť takmer na všetko. Už len doplním, bol to jeleň, uniklo ti ešte pár pachových stôp nado mnou. Tiež lístky sú tam potrhané a pootáčané jeho parohami do iného smeru, než na celom strome. Jedine to si si ešte mohol všimnúť. Inak to na prvýkrát nebolo vôbec zlé a dokonca si aj správne uhádol, že šiel tadiaľto dávnejšie. A vy ostatní sa určite čoskoro zlepšíte.“

Les je ako veľká kniha, ktorá nám rozpráva svoje príbehy a my sa v nej musíme naučiť čítať. Potrebujeme vedieť čítať stopy, rozpoznávať pachy vo vetre a veľa iných vecí. Časom si to ani neuvedomíte a budete všetko používať úplne automaticky. No je dôležité, aby ste sa čo najviac naučili kým príde prvá zima.

Ešte vám niečo poviem o tom v akom poradí sa chodíme nažrať z ulovenej koristi. Ako viete, najčastejšie lovíme zvieratá, ktoré majú kopýtka – divé prasatá, srny, jelene. Vždy lovíme ako svorka, spolu, tak máme väčšiu šancu. Taktika je jednoduchá. Vopred si zvolíme zviera, oddelíme ho od stáda a uštveme ho. Vieme bežať rýchlejšie ako väčšina zvierat v lese, aj preto ho takmer vždy dokážeme

nahnať tam ,odkiaľ nám neujde – ku skale, nad hlbokú priepasť, alebo iné neprístupné miesto. Potom je to už jednoduché, v útokoch na korisť sa striedame a veľmi často jej kusneme do krku, aby rýchlo vykrvácala.

Pri kŕmení je vždy prvý vodca svorky, potom druhý vlčí pár, v našej sme to boli ja a tato, napokon ostatní dospelí vlci, často podľa zásluh na love. Veľa vecí pochopíte priamo pri ňom, no jedna dôležitá vec. Pred treťou zimou vás svorka vyženie a vy si založíte vlastnú.

Tá naša práve uspela , počujete? Poďme sa pozrieť , aspoň si zopakujete, čo ste sa práve naučili.“

Nechcelo sa mi veľmi veriť tomu, že ma mama po čase vyženie. Veď ma má rada. Musím sa jej na to spýtať, ale až keď sa vrátíme domov.

Stratil sa

Pozerali sme na svorku, ktorá sa hostila na ulovenom muflónovi. Všimol som si, ako k nemu najskôr pristúpila teta Gia. Vzala si práve taký kus mäsa, aby zostalo dosť aj ostatným a pokynula hlavou na moju mamu. Tá urobila presne to isté a až potom sa šiel nakŕmiť zvyšok svorky.

„Odkedy je Sig preč, všetko prebieha vo väčšom klude, aj kŕmenie. Predtým sa všetci doslova bili, lebo on si schválne vzal viac, než potreboval. Ale nemyslíte si, my si tiež nemôžeme uloviť každého. Väčšinou si vyberáme slabé a choré zvieratá, ktoré by do budúcej zimy aj tak neprežili. Na dospelého jeleňa, alebo iné veľké zviera v plnej sile si trúfneme len v čase najväčšieho hladu.“

„Prečo, mami, bojíte sa?“ spýtal sa jeden z mojich bračkov.

„Áno, bojíme. Pamätajte si, strach nie je zlý. Núti vás k opatrnosti a bystrí vaše zmysly. Ďalšia vec je, že niekedy musíme za korisťou putovať aj niekoľko dní a nemôžeme si dovoliť, aby sme napokon nič neulovili. Ohrozili by sme našu svorku, pozrite koľko nás je a každý potrebuje jesť. Aj preto si vyberáme ľahšiu korisť. Poďte, vyskúšajte trochu.“

Postupne sme sa zohli k maminmu podielu, oňuchali ho a niektorí sa napokon aj zahryzli.

„Nie je to zlé, no tvoje mliečko je oveľa lepšie, mami.“

„Príde čas, keď vám už nebude stačiť, Gwyn,“ pousmiala sa mama a pustila sa do jedla.

Späť k brlohu sme sa vracali spolu so svorkou, ako skutoční veľkí vlci. Cítil som neskutočnú silu, keď sa bezmála tridsať vlkov nečujne pohybovalo lesom. Po prvýkrát nás vzali medzi seba a cítili sme sa nezraniteľní...

„Dnes budete spať v brlohu sami. Ale nebojte sa, budem nablízku. Len už sa tam s vami nezmestím,“ povedala mama pred našou norou.

Poslušne sme všetci vliezli dnu, no mne sa vôbec nechcelo zaspáť. Medzitým sa úplne zotmelo a vonku som počul spokojne odpočívať mamu. Rozhodol som sa, že vyjdem za ňou.

Svietil jasný mesiac, nebolo ťažké nájsť ju. Odpočívala sa kope uschnutého lístia. Pokojne dýchala, nechcel som ju zobudiť, len sa k nej trošku pritisnem a budem spať...

Zrazu som z lesa zacítil podobný pach, ako pri našej skúške s mamou. Jeleň to ale nebol. Idem na prieskum.

Pomaly som sa odplazil od spiacej mamy, musela už byť veľmi unavená. Ani nezdvihla uši, keď som prichádzal, doposiaľ ma vždy odhalila. Už som bol dostatočne ďaleko a mohol ísť znova po štyroch smerom, odkiaľ ku mne vietor niesol ten neznámy pach. Vycítil som, že to zviera nie je ďaleko.

Našľapujem nečujne, prikrčený s natiiahnutým chvostom. Nasávam do ňufáka okolitý vzduch, keď tu zrazu...

„Nejedz ma, prosím!“ ozvalo sa z tmy priamo predo mnou. Vo vysokej tráve sa skrýval maličký srnček. Triasol sa na celom tele. Zrejme cítil blízkosť našej svorky a bál sa pohnúť, aby sa nepreznadil.

„Neboj sa, už som po večeri,“ snažil som sa odpovedať ako veľký vlk.

„Čo tu robíš?“

„Stratil som sa mame, neviem nájsť cestu domov.“

„Tu zostať ale nemôžeš, ak ťa nájdú naši...“

„Viem, bojím sa, pomôž mi prosím...“ zapískalo srnča.

„Pssst, je ťa počuť až na mesiac. Dobre, skúsím to.“

Spomenul som si, čo sme sa s mamou naučili. Pozorne som oňuchával všetko okolo srnčeka, či nezachytím, kadiaľ šli jeho rodičia.

„Počkaj, čuchnem si k tebe, neboj sa.“

Konečne to mám. Prišiel sem sám, nie s rodičmi. Musí tu takto ležať dlho, ten pach je jemný. Ale dokážem ho rozoznať.

„Pod' pomaly za mnou, dovediem Ťa domov.“

Srnček musel byť veľmi vystrašený už keď sem prišiel, lebo križoval čistinku sem aj tam. No napokon sme sa dostali na jej okraj a odtiaľ už stopa pokračovala len jedným smerom. Nezabúdala som sa otierať o vetvičky a ocikávať kmene, aby som sa vedel vrátiť späť. Po chvíli som pred sebou začul Ťažký dych dospelého zvierat'a. Podľa výšky to bola minimálne laň a spala po stojačky.

„Týmto smerom, po pár krokoch narazíš možno na mamu, či tetu. Ak nie, vráť sa sem a skúsime to znova.“

Srnček sa rozbehol smerom k veľkým kríkom. Zostal som stáť s napnutými ušami.

„Kde si sa túlal, už som sa bála,“ noc ku mne doniesla šťastný hlas jeho mamy. Tak som sa nemýlil.

Nebolo to ani tak ďaleko od nášho brlohu. Otočil som sa a po vlastných stopách vrátil k mame. Chvíľku sa mi zdalo, že ma niekto sleduje, ale to som sa asi len bál tmy. Pritúlený k mame som zaspal a prebudil sa až ráno.

Vrátil sa

O svojom nočnom výlete som samozrejme nikomu nepovedal. Aj tak by len Ťažko chápali prečo som tomu srnčekovi pomohol. Možno iba mama by urobila to isté. Ráno šlo všetko ako obyčajne, súrodenci sa zobudili, svorka šla na lov. Mama zostala chvíľku s nami a potom ma poprosila, aby som dal na ostatných pozor. Šla sa napiť k potoku. Dovolila mi zostať na okraji brlohu. Odtiaľ som dobre videl von a tu som ju aj čakal.

Bolo dosť teplo, nečudujem sa, že mama zamierila k vode. Inak sa na čistinke nedialo nič. Položil som si teda hlavu na predné laby a privrel oči, začalo sa mi trošku driemať. Keď v tom ku mne vietor doniesol pach jednej z nôh, do ktorej som sa zahryzol pri Veľkej rade. Razom som bol opäť čulý, šťastie, že práve fúka mojim smerom. Bol to Sigov pach, určite. Netuším ako sa mu podarilo vyhnúť svorke, a či je tak sebavedomý, alebo len hlúpy, keď sa k čistinke blíži po vetre. Každopádne, prešlo už určite dosť času odvtedy, čo ho môj tato ...chce sa mi trošku plakať. Mesiac bol totiž včera takmer guľatý, presne tak, ako vtedy. Určite sa stihol vyliečiť a určite bude oveľa silnejší ako ja. Musím niečo urobiť, ale hlavne musím upozorniť mamu. O chvíľu sa vráti.

Vystrčil som teda hlavu čo najviac z pelechu. Poriadne som sa zaprel na predných labkách, zdvihol hlavu hore a čo najmocnejšie zavyl:

„Síííííí g jéééééé túúúúúú,“ rozliehalo sa tichým lesom.

Zo smeru, ktorým bol potok sa ozvala mama troma varovnými šteknutiami. Ponáhľala sa k nám. Z protihľahlej strany čistinku preťal hlas tety Gii:

„Zostaň kde si, Zara, už bežíme!“

Vzápätí sa pred náš brloh prirútil Sig. Už ani zďaleka nepripomínal toho majestátneho vodcu svorky z čias, keď sa ho všetci báli. Jednu zo zadných nôh mal oveľa chudšiu, než ostatné laby, pamiatka na môjho tata. A aj srst' mu na viacerých miestach chýbala. Možno sa stihol ešte s niekým pobiť, možno len dlho nič neulovil a srst' mu jednoducho vypadala.

„Konečne, tu si! Ty malý...“

Vybehol som z brlohu priamo pred neho. Musím predsa ochrániť ostatných. Kde je naša svorka? Musia byť blízko, inak by ma teta Gia nepočula. Snád' ho zdržím a odlákam, kým prídu. Všimol som si, že viac poskakuje, než beží. A je nahnevaný, vyskúšam, či ma chytí.

Rozbehol som sa k Sigovi, tak rýchlo ako som len vedel. Už už budem na dosah jeho papule. Tesne pred ním som spustil chvost, trošku sa pokrčil v kolenách a naplno sa odrazil do boku.

Sig reagoval presne tak, ako som myslel. Prudko zohol hlavu, otvoril papuľu, no zuby mu cvakli naprázdno. Rýchlo sa ku mne otočil čelom. Podarilo sa mi odbehnúť do bezpečnej vzdialenosti, ale zároveň tak blízko, aby ma neprestal prenasledovať.

„Si presne ako tvoj otec, len pobehuješ a nič viac. Si len taký biely úbožiak, ktorého zabije aj vrabec.“

„Tak to si potom slabší, než ten vtáčik, ujko Sig. Zatiaľ len štekáš, ale ani pohryzť ma už nemáš čím, ako vidím.“

Hral som o čas. Viem, že ak nebudem opatrný, Sig si so mnou veľmi ľahko poradí. Asi úplne zabudol, že sa blíži svorka.

„Ten ujko ťa príde draho, pri potoku budú o chvíľu hniť dve kostry“, zavrčal Sig a prikrčil sa na skok.

„Už sme tu maličký, neboj sa,“ ozval sa mi za chrptom známy hlas a zároveň s ním vletela na opačnú stranu čistinky moja mama. Neposlúchla tetu Giu a chcela ma pred Sigom brániť.

Ten len stiahol chvost medzi nohy a zostal nehybne stáť.

„Porušil si zákon svorky, Sig,“ teta Gia a ostatní vlci ho obstúpili. Vlčica stála nebojácne vo vnútri kruhu na dosah jeho smradľavej papule.

„Týmto ťa ako jej vodkyňa vyhánam. Ak sa v budúcnosti priblížiš ku ktorémukoľvek z nás, budeme sa k tebe správať ako k cudziemu. Nemusím ti hovoriť, čo to znamená.“

Sig chcel ešte namietat', zrejme nepovažoval tetu Giu za vodkyňu svorky. No vlci okolo neho začali zlovestne vrčať. Zostal teda len nehybne stáť.

„Dnes ti ešte dovoľím odísť, no iba dnes, Sig,“ povedala teta. Traja ujovia odstúpili z kruhu a Sig bez slova odišiel.

Keď prechádzal okolo mňa a mamy precedil pomedzi zuby:

„Mal som ťa roztrhať už včera v noci.“

Asi budem musieť mame predsa niečo vysvetliť.

Toto je sneh?

Niekoľkokrát sa nám nad hlavou objavil guľatý mesiac a dni sa postupne začali skracovať. Zvieratá v lese mali plné ruky práce so zháňaním potravy. Mama mi vysvetlila, že tie, ktoré nelovia si takto robia zásoby na zimu. Vykopú dieru v zemi, alebo nájdu nejaký bútl'avý strom, či inú skrýšu a celú ju naplnia jedlom.

No my, vlci sa takto nesprávame. Sme lovci. Spoliehame len na svoje schopnosti, a keď sa svorke nepodarí nič uloviť, musíme hladovať aj niekoľko dní.

Už sme takmer tak veľkí ako dospelé vlky. Chodíme už všade so svorkou a postupne sa učíme loviť. No na ozajstný lov nás ešte nevzali, ani mňa. Mohli sme sa len pozerat' a učiť sa. No čoskoro nám teta Gia dovoľí aj to.

Les sa celkom zmenil. Listy postupne zožltli a opadali, iba ihličnaté stromy zostali pekne zelené. Mama nám už mliečko nedáva, vždy dostaneme podiel mäsa z lovu. Je práve tak veľký, aby stačil pre nás všetkých. A ak máme málo, vieme si chytiť nejakú tú myš, jaštericu, či žabu.

Mama hovorí, že si tak cvičíme reflexy a rýchlosť. Zatiaľ sa mi v tom darí najviac zo všetkých súrodencov. Stíham loviť aj pre moju najmladšiu sestričku. Tá v tom nie je vôbec dobrá, ale má o to väčší hlad. A mne to nevadí. V poslednom čase je tých príležitostných úlovkov o niečo menej. Od mamy viem, že za to môže chladnejšie počasie.

„Gwyn, pozri, čo je to?“

Z oblohy sa na zem znášalo niečo, čo som predtým ešte nevidel. Ale moment, pamätám sa ... to bude sneh. Rozprávala mi o ňom mama, keď som bol ešte maličký. A všimol som si aj u ostatných, vyrastá im nová srst', taká hustejšia, krajšia. Zrejme už príde zima.

„Sneh, je to sneh,“ povedal som viac-menej pre seba.

„Sneh?“ spýtala sa Ayien.

„Vieš, padá to každý rok a bude toho oveľa viac, viem to od mamy. A bude oveľa chladnejšie. Cítiš sestrička, aj ten sneh je úplne studený.“

„Hej, a má farbu ako ty, Gwyn.“

Jeden z mojich bratov sa dokonca pokúša chytať tie padajúce chumáče do úst. Vyzerá pri tom dosť smiešne. Už je veľký, no správa sa ako malý vlk. Niektorým to dospievanie bude asi trvať o niečo dlhšie.

„Podťe na chvíľku sem,“ zavolala mama.

„Svorka sa rozhodla, tak ako každý rok. Vždy s prvými vločkami chodíme na naše zimné loviská. Tu by sme už nemali dosť potravy a navyše, aj väčšina ostatných zvierat sa bude presúvať do údolí.“

„Bude to ďaleko?“

„No, slnko vyjde asi 2, alebo 3krát. Ale neboj, Ayien, zvládnete to, už ste dosť silní. Vyrážame už o chvíľku, len čo teta Gia zhromaždí svorku.“

Začuli sme tiahle vytie. Čistinka sa razom zaplnila vlkmi. A práve tak rýchlo ako sa na nej objavili, aj zmizli. My sme sa k nim všetci pridali. Jemne snežilo a my sme sa rozbehli podvečerným lesom. Poslednýkrát som sa otočil, ešte som kútikom oka zachytil náš brloh. A znova ten zvláštny pocit, akoby ma niekto pozoroval.

Cesta

Nikdy predtým som takto ďaleko nebol. Všetkých, ktorí tu sú so mnou, poznám, no teraz s nimi trávim oveľa viac času. A všímam si, že mnohí z ujev a tiet vo svorke sa správajú inak. Aj voči nám, mláďatám. Predtým nás brali ako malých, o ktorých sa treba starať. Teraz sa však chovajú už tak, ako predtým. A som rád, že nás vzali medzi seba. Ale nikdy nám nezabudnú pripomenúť, aby sme sa príliš na túto svorku neupínali. Lebo príde čas a budeme ju musieť opustiť. Viem, aj mama mi to už povedala.

Ako vždy mala pravdu. Čo sa týka cesty na naše zimovisko, nehnali sme sa príliš rýchlym tempom. Sledovali sme okolie, skúmali pachy. Vždy je čas sa niečo nové naučiť. Pozoroval som skúsenejších členov svorky. Všimol som si, ako sa pohybujú, snažia sa, aby šli čo najdlhšie proti vetru. Ako kladú nohu pred nohu, nečujne, až sa mi zdá, že sa skôr vznášajú nad zemou, než bežia. Ako pri tom všetkom stíhajú ušami zachytávať zvuky z okolia bez toho, aby zastali. Toto všetko potrebujem vedieť aj ja, aby som bol platným členom svorky. Či už tejto, alebo potom svojej vlastnej.

Zvlášť ma zaujal jeden vlk – Doeth. Vždy sa držal vzadu, ale nie preto, že by nestíhal, aj keď mal za sebou asi najviac zím zo všetkých. Farbu srsti mal podobnú

ako ja, len tá jeho bola skôr jasne šedivá, než biela. A mal jasnomodré oči. Keď sa na mňa prvýkrát pozrel, mal som pocit, že mi vidí až do žalúdka.

Veľa toho nenahovoril, no jeho slovo malo vo svorke takmer takú istú váhu, ako slovo tety Gii. Dokonca som ich videl spolu hovoriť, akoby sa radili. Mama mi prezradila, že bol vodcom inej svorky v čase, keď bola ona ešte malá. No vyhнали ho a tá naša ho prijala. Už veľakrát nám jeho múdrosť priniesla bohatú korisť a raz dokonca vyviedol celú svorku z veľkého lesného požiaru. Asi aj preto mu teta Gia prenechávala časť svojho podielu, ale to neviem isto.

Keby som si mohol vybrať iného otca, chcel by som Doetha. Sálal z neho neskutočný pokoj a múdrosť. Budem sa snažiť, aby som v dospelosti bol ako on. Aj teraz.

Deň pomaly končil. Prešli sme nepozorovane do tretieho údolia. Zastavili sme sa na mieste, ktoré pripomínalo náš les, kde sme vyrastali.

Doeth sa pozrel na tetu Giu. Všimol som si to už predtým, vedeli sa rozprávať takmer bez slov.

„Dnes zostaneme tu a hneď ráno vyrazíme na lov. Poriadne si oddýchnite, zajtra musíte byť plný sily, potrebujeme nasýtiť celú svorku.“

Každý si našiel svoje miesto na spanie. Niektorí z mojich súrodencov sa stočili do kľbka hneď pri mame, iní odpočívali v strede svorky. Len ja som akosi nevedel zaspáť.

„Nemôžeš spať?“

Ani som si nevšimol, kedy ku mne prišiel. Bol to Doeth.

„Nie.“

„Bol som rovnaký,“ pokračoval pokojným hlasom, „tiež som nevedel prvú noc spať. Všetko bolo pre mňa nové. Chcel som všetko vidieť, nič mi nemohlo uniknúť. Ale ver mi, nič ti neujde, môžeš si ísť pokojne ľahnúť.“

„A ty ideš tiež?“

„Áno o chvíľku, ešte počkám, kým zaspia ostatní.“

Doeth sa pomaly otočil a odkráčal smerom k veľkej jedli, kde spala väčšina svorky. Ešte som sa ho chcel spýtať na otca a mnoho iných vecí. Snád budem mať príležitosť.

Druhý deň

Ráno som vstal medzi prvými, všetci ešte spali, až na jedného vlka. Doeth sedel obďaleč a pokojne sledoval ako všetci oddychujú.

„Ty si nešiel spať, však?“ spýtal som sa.

„Ale hej, len vo svojom veku už toľko spánku nepotrebujem. Radšej sa pozerám na svetlo.“

„Nerozumiem.“

Miesto odpovede len Doeth pokynul hlavou doprava. Sledujem jeho pohľad.

Najskôr som nič nevidel. No postupne sa prítmie začalo meniť a spoza stromov vykukol malý kúsok oranžového kotúča. Doeth len spokojne položil hlavu na svoje predné laby. Už viem, čo myslí tým svetlom. Najskôr sa zdalo, že hovorí o slnku a len si pomýlil slová. Ale nie.

To naozaj bolo svetlo. Slnko ešte ani nevyšlo na oblohu, no pruhy svetla sa už prepletali pomedzi stromy. Postupne ohrievali chladný vzduch. Ten sa menil na hmlu, pomaly stúpala hore. Pomedzi kužele sa sem tam mihol letiaci vták a niekde z druhého kopca sa ozval jeleň. Celý les sa kúpala v raňajšom svetle, všetko bolo až takmer tajomné.

„Už chápeš, prečo ráno nespím?“

„Viem,“ usmial som sa.

Svorka sa pomaly prebúdza. Doeth sa vzdialil, tak ako každé ráno. Všimol som si, že sa väčšinou zdržiaval v ústraní. Konečne sa úplne rozvidnelo a všetci vstali. Ako teta Gia včera povedala, začali sme sa pripravovať na lov.

Boli sme už poriadne hladní. Teta Gia to tak naplánovala zámerné, aby sa nám zbystrili zmysly. To by nám malo zaručiť úspech. Každý vo svorke má pri love svoju úlohu – sú v nej stopári, nadháňači, štváči a napokon vlci, ktorí koristi zasadia posledný úder. Toto rozdelenie je dôležité, aby svorka pracovala ako jeden celok.

Prišiel čas vyraziť. Dnes sa my, mláďatá prvý raz zúčastníme lovu ako dospelý. Každý bol pridelený k jednému zo skúsených lovcov. Mňa si vybral Doeth, takže dnes budem mať za úlohu vystopovať korisť. Musím si dobre spomenúť na všetko, čo som sa doteraz naučil.

„Ako vieš, Gwyn, stopári idú ako prví, je nás viac. Vždy sa rozdelíme, ak niečo nájdeme, vrátíme sa po pachu svorky späť. Pohybuj sa potichu, aby sme nevystrašili korisť. Najskôr musíme ísť hlbšie do lesa, poď za mnou.“

„Počkaj ma!“

Stopa

Ponorili sme sa hlbšie do lesa. Svorka zostala za nami, a aj keď sa pohybovali rýchlo, vzdáľovali sme sa im. Doeth ma totiž zámerne viedol trochu šikmejšie po svahu, než cestou, ktorou šli ostatní.

Držali sme si vietor oproti tváram, teda ja to ešte veľmi neviem, no Doeth v tom bol majster. Vôbec nestrácal rýchlosť a reagoval aj na najmenšiu zmenu smeru. Takmer som ho podozrieval, že má s vetrom tajnú dohodu a vopred vie, ktorým smerom bude ísť.

„Nie tak nahlas, Gwyn, dupeš ako medveď v malinách. Vyplašíš ho“, precedil Doeth pomedzi zuby no nespomalil.

„Koho?“

„Nie koho, ale čo. Dole pod nami je stádo. Asi to budú muflóny, možno divoké kozy, to ešte neviem. No každopádne vedia byť veľmi rýchle a pre samotného vlka aj nebezpečné. Musíme sa dostať bližšie, našľapuj len na špičky a používaj chvost.“

Pochopil som, mám sa držať za ním. Doeth robil čo najdlhšie kroky, skôr letel, než bežal dole kopcom. Akoby sa zeme dotýkal len preto, aby sa uistil, či ju má stále pod sebou. Snažím sa s ním držať krok, nezavadzať a pohybovať čo najtichšie. Zastali sme pod úpäťm kopca, až teraz som zachytil jemnú niť pachu. Doeth musí mať veľmi dobrý čuch.

Prikrčili sme sa. Bruchá sa nám takmer dotýkajú zeme. Každou nohou si vyberáme miesto kam ich položíme. Nesmie tam byť žiadny suchý list, ani konárik. Som ako Doethov tieň, asi o krok za ním. On si je úplne istý každým pohybom, modré oči má zabodnuté do veľkého šípkového kríku pred sebou. Zrazu zdvihol chvost a natiahol ho vodorovne smerom ku mne. Zastrihal ušami, stiahol ich k hlave a ešte viac sa prikrčil.

V kríku bola tesne nad zemou diera práve tak veľká, aby sme sa ňou preplazili. Stále som za ním, takže pred seba veľmi nevidím, až teraz. Doeth sa trochu poodsunul a pokynul mi. Dostal som sa na jeho úroveň.

Kúsok od nás sa napájalo asi desať muflónov. Všetky vyzerali zdravo a silne, pre nás teda žiadna korisť. Až po chvíli som si všimol jedného z nich. Zrejme prežil útok iného vlka, možno medveďa. Polovicou brucha sa mu ťahali dve veľké, čerstvo zahojené jazvy. Jednu nohu ani nepokladal na zem a tak tak sa dokázal zohnúť k potoku, aby sa napil. Podarilo sa mu to až na tretíkrát, predtým vždy spadol do vody a bolestivo zamečal. To je naša korisť.

Doeth začal cúvať, nasledoval som ho. Za kríkom sme sa otočili. Musíme sa čo najrýchlejšie vrátiť k svorke. Zatiaľ ani jeden z nás nehovorí, nie je ani o čom. Všetko je jasné. Musíme sa poponáhľať.

Korist'

Svorka nebola od nás príliš ďaleko. Cítili nás cestou späť a v podstate nám len išli oproti. No zaujímavejšie bolo, čo sa stalo potom. Doeth sa postavil priamo pred Giu. Len si chvíľu pozerali do očí a vzápätí sa obaja rozbehli smerom, z ktorého sme sa vrátili. A celá svorka ich nasledovala, nečujne a rýchlo, poháňal nás hlad.

Cestu ku kríku som si pamätal, pomáhala nám aj naša vlastná pachová stopa. No tesne pred ním Doeth zastal a svorka sa rozdelila na tri menšie časti. Ja som zostal s Giou a Doethom.

Stádo sa ešte stále zdržiavalo na mieste, kde sme ho videli naposledy. Zraneného muflóna držali vo svojom strede, chránili ho. Dve časti svorky sa k nemu blížili z dvoch rôznych smerov. Naša taktika pri love je vždy takmer rovnaká. Najskôr využijeme prekvapenie a rozoženieme stádo. Snažíme sa oddeliť korisť, ktorou je choré, slabé či staré zviera od ostatných. Potom je to už jednoduché. Štveme ho kým vládze utekať, neustále do neho dorážame, hryzieme, a hlavne mu nedovolíme vrátiť sa. Nakoniec ho napadne vopred určený vlk, ktorému zostane spravidla najviac síl. Vždy lovíme len kvôli hladu a nenecháme korisť dlho trpieť. Z tejto bude dosť mäsa pre všetkých.

My traja sme sa už na samotnom love nezúčastňovali. Bežíme za svorkou. Tej podarilo už poraneného muflóna zahnať tam, kde potrebujeme. Našou úlohou je kryť lovcom chrbát, aby sa zvyšok stáda nepokúsil napadnúť nás zozadu. Minulé leto sme takto prišli o dvoch vlkov. Odvtedy sme oveľa opatrnejší.

Všetko dopadlo dobre, muflón netrpel, svojim spôsobom sme mu pomohli. Už ho nič nebolí. Jeho zranenia boli veľké a takmer nemohol chodiť. Ak by sme ho neulovili, zrejme by dlho neprežil.

Konečne sme sa všetci dosýta najedli a hneď nám je lepšie. Ešte si idem zahnať smäd, svorka už dnes nikam nepôjde. Teta Gia rozhodla, že zostaneme na mieste a odpočinieme si. Aj tak by sa nám s plnými bruchami šlo ťažko.

„Doeth, môžem sa niečo opýtať?“

„Asi chceš vedieť, ako som Gii povedal o koristi. Vlastne nepovedal. Niekedy nemusíš použiť slová. Odporovala z mojej nervozity a nedočkavosti, že korisť je blízko. Myšlienka je vždy rýchlejšia, než slovo, len som nestrácal čas. Postupne sa to naučíš aj ty. A budeš vedieť odporovať aj zo správania ostatných zvierat, čo cítia. Pomôže ti to pri love.“

„Všimol som si, že máš veľmi dobrý čuch, Doeth. O tých muflónoch si....“

„Nie čuch, Gwyn, počul som ich. Teda najskôr len potok a každé zviera sa ide napiť. O pár krokov ďalej už bolo všetko jasné. Zachytil som hrabanie kopýt vo vode, čo potvrdil aj vietor.“

„Ako to, že ja som nič necítil?“

„Príliš si chcel uspieť, Gwyn,“ pokračoval Doeth pokojne, „máš veľký predpoklad, dar stať sa vodcom svorky. Len musíš získať ešte nejaké skúsenosti a hlavne neupínať sa len na jeden zmysel. Aj keď všetko, čo vieš, používaš dobre, tvoje zmysly sa zatiaľ nenaučili spolupracovať. Raz budeš tak dobrý vodca, ako tvoj otec.“

„Porozprávaš mi o ňom, veľmi si ho nepamätám. Bol som malý, keď....“

„Áno, Gwyn, ale nie dnes. Som unavený a aj ty si musíš oddýchnuť. Zimné loviská sú ešte ďaleko.“

Doeth zaboril hlavu do kopy suchého bukového lístia a zavrel oči. Dnes sa už nič nové nedozviem.

Sme na mieste

Gia zvolala svorku a všetci sme vyrazili. Podľa toho, čo nám povedala predtým by už naše zimné loviská nemali byť ďaleko. Ešte zo včera sme mali plné bruchá, teda skôr sme sa cítili plní sily. Vstali sme do chladného rána, už aj dni sú oveľa chladnejšie. Zima je blízko. Ale konečne mám pocit, že som pripravený.

Nešli sme rýchlo, ani pomaly. Gia zvolila príjemný poklus, svorka sa držala pokope. Vyhýbali sme sa lesným cestám a miestam, kde sa zdržujú zvieratá. Čím menej ich o nás vie, tým lepšie. Mohlo by sa totiž stať, že by zmenili svoje trasu a my by sme prišli o časť zimnej koristi.

Držíme medzi sebou rozostupy asi na dve dĺžky nášho tela. Doeth zostal zámerne vzadu. Ja sa tiež snažím bežať medzi poslednými. Asi chápem prečo to robí, odtiaľ má o všetkom dokonalý prehľad. Žiadny podozrivý pohyb, len my a les.

Maen je asi len o jednu zimu starší, než ja. No jeho jediným záujmom bolo ako sa bez námahy dostať k jedlu. Ani na love sa poriadne nezúčastňoval, vždy robil len veľký hluk. Staral sa o to, aby ho všade každý videl, no väčšinu práce za neho urobili iní. A to sa týkalo úplne všetkého. Čudujem sa, že si to Gia ešte nevšimla, možno nie je tak rozumná, ako som si myslel.

Aj teraz utekal vpredu, hneď vedľa nej. Neustále na seba upozorňoval, stále sa jej niečo pýtal. Robil zbytočný hluk a Gia sa po ňom musela párkrát zahnať tesákmi, aby ho utíšila. Nemôžeme si dovoliť žiadny chybný krok.

„Náš pán vševied je znova na koni,“ ozvalo sa mi za chrbtom. Doeth ma dobehol a na jeho tvári som spozoroval málo vídaný úsmev.

„Nemali by sme...“

„Neboj, nie sme Maen,“ pokračoval Doeth, „ceď slová len pomedzi zuby, nebudú ich počuť cudzie uši.“

„Nechápem, že si to Gia ešte nevšimla. Ved' je to len príživník.“

„Podľa mňa mu len dáva šancu zlepšiť sa.“

Doeth znova zaujal svoje miesto na konci svorky, o kúsok za mnou. Dost' dobre som tomu nerozumel, no nedostal som ani čas pochopiť význam jeho slov.

Gia zastala.

„Sme na mieste. O chvíľu prídeme na kraj lesa. Je to dobré miesto, v zime budeme vidieť do širokého okolia a zároveň budeme dobre ukrytí pred ostatnými. Maen, pod' sem, prosím.“

Suverénne sa postavil pred Giu. No z výrazu jej tváre vyčítal, že tentokrát sa mu to len tak neprepečie.

„Si s nami už druhú zimu, Maen. Mal by si sa konečne začať správať ako dospelý vlk a neťažiť z práce celej svorky. Nezabúdaj. Zostáva ti len jedna zima a podľa našich zákonov túto svorku opustíš, či chceš, alebo nie. Je len na tebe, či to nebude skôr.“

Maen stiahol chvost a stratil sa so sklopenou hlavou niekde v lese. Doeth mal pravdu, v ten deň Maena už nikto nevidel.

Neopatrnosť sa nevypláca

Po pár dňoch na našom novom lovisku sme sa už úplne udomácnili. Vedeli sme sa dokonale orientovať, mali sme prehľad o tom koľko zvierat je v našom okolí, aj akého sú druhu. O to viac času som mal na preskúmvanie hlbších a odľahlejších častí lesa.

Mama mne aj ostatným súrodencom dôverovala. Ved' svorka nás už prijala a podľa toho sa k nám aj správala. Boli sme už takmer dospelí. Pozoroval som ju, bol som jej nablízku, ak by niečo potrebovala. No vycítil som, že si konečne naplno užíva, keď môže robiť čo chce. Tým nemyslím, že nás už nemá rada, no výchova ôsmich vlčiat jej dala zabrať... a určite je jej smutno aj za otcom, no na to sa jej radšej pýtať nebudem. Lebo aj mne chýba.

Zem je už celá pokrytá snehom. Je to akoby som sa prechádzal po veľkej knihe. Stopy rozprávajú príbehy. Najradšej ich čítam sám. Aj dnes som sa vybral trochu hlbšie do lesa. Je už podvečer, slnko pomaly zapadá. V lese je krásne, rozprávkové ticho. V tejto časti rastú buky. Sú vysoké, na ich holých konároch je pekná vrstva snehu. Sem tam spadne na zem, keď sa po nich prejde vták, či veverička.

Mama hovorila o jednej zime, ktorá bola tak tuhá, že veľké zvieratá odtiahli zo zimovísk nižšie do údolia a svorka trpela hladom. Totiž dole, viac v údolí žijú ľudia. Vraj si stavajú zvláštne brlohy z kameňa a hlíny. Občas sa odvážia aj sem, no my sa im vyhýbame. Sú nevypočítateľní, a smrdia. No jeleňom, a tým ostatným, čo sa k nim odvážia to zrejme nevadí. No nemám ani tú najmenšiu chuť zisťovať prečo.

Mám rád, keď sa môžem len tak prechádzať lesom. Rozmýšľam o všetkom možnom- otcovi, Sigovi, no zmysly mám stále napnuté. Tu neďaleko sa potok trochu rozširuje a dá sa z neho celkom dobre napiť. Celkom som vysmädol a tak idem rovno tam. Okraje brehov sa prudko zvažujú k hladine. Musím si dávať pozor, aby som sa....nešmykol.

Laby mi podkĺzli. Pristál som na bruchu s rozťahnutými nohami, zhruba v strede rozšírenej časti potoka. Čo teraz?

Ľad sa zdá byť pevný, skúsim opatrne stiahnuť laby pod telo. Teraz do neho pomaličky zatlačím a skúsim vstať. Spod nôh sa mi ozvali podozrivé zvuky. Ľad nie je až tak hrubý, ako na kraji. Zostal som teda ležať na bruchu a postupne opäť rozťahujem nohy. Volať tu o pomoc nemá zmysel. Než by sa sem niekto dostal, budem mať nohy tak premrznuté, že sa nedokážem postaviť. Mohol by som sa pokúsiť odplaziť k brehu.

Zaprel som sa zadnými nohami ako žaba, keď pláva vo vode. Posunul som sa, síce o kúsoček, ale predsa. Možno to pôjde. Opäť úspech. Poďme, Gwyn, to zvládneš!

Tešil som sa predčasne. Keď som sa odrazil tretíkrát a už už som chcel zapojiť aj predné laby, ozvalo sa jedno veľké prasknutie. Zlovestné ticho. Brucho mi začala zmáčať voda prenikajúca prasklinou na povrch. Ľad priamo podomnou povolil.

To nie je dobre.

Pomoc!

Nehýbem sa, no brucho mám už úplne mokré. Hlava mi pracuje na plné obrátky. Ako sa odtiaľto dostanem? V týchto miestach je prúd podo mnou dosť silný, som skrehnutý, určite by ma to vtiahlo pod ľad. Odtiaľ by som sa už nedostal.

Vlci sú odjakživa hrdé zvieratá, my nevoláme o pomoc, ani keď sme smrteľne zranení. Neskučíme, len v tichosti odídeme. Tak ako môj otec.

Ale ja sa ešte o niečo pokúsim. Nebudem tu len tak ležať a čakať, kým sa ľad prelomí úplne. Možno ak sa rýchlo postavím a odrazím, bude pukať až za mnou, len sa nebudem môcť zastaviť. Určite lepšie skúsiť niečo ako nič.

„To by som nerobil,“ ozvalo sa z brehu, práve vo chvíli, keď som už už vstával na nohy.

Spoza lieskového kríku sa na mňa pozeral veľký jeleň. Za iných okolností by sa ku mne určite nepriblížil. Prečo mi teraz radí, čo mám robiť? Ved' mu to môže byť jedno, o vlka menej. Len odkiaľ berie tú istotu, že nás tu nie je viac?

„Asi si na mňa nespomínaš, ale ja som nezabudol. Keď si bol malý vlk, pomohol si mi a teraz ti pomôžem ja.“

Aha, no jasné! Ten srnček, čo sa zatúlal v noci až k nášmu brlohu. Vyrástol a prišiel práve včas. Len neviem ako to chce urobiť.

Rozbehol sa oproti nevysokému smreku, ktorého korene prerastali až do zmrznutého potoka a z celej sily do neho vrazil. Strom sa naklonil, no nepovolil. Jeleň sklonil hlavu a rozbehol sa ešte rýchlejšie. Strom vyvalil z koreňov, dopadol na ľad pod ním, no nerozbil ho.

„Môžeš sa k tomu dostať?“

„Nie, ľad je príliš tenký.“

„Dobre, tak počkaj,“ odvetil jeleň a opatrne zišiel na pobrežný ľad. Klakol si na predné nohy, natiahol krk čo najďalej pred seba a spýtal sa:

„Dokážeš sa zahryznúť?“

„Vyskúšam, no nebude ťa to bolieť?“

„Neboj sa, sú to len parohy. Len sa poriadne zakusni a ja začnem cúvať späť.“

Museli sme ešte urobiť pár drobných pohybov smerom k sebe. Pri každom sa ozvalo zlovestné prasknutie ľadu. Zahryzol som sa do parohu a pevne zacvakol zuby.

„Teraz rýchlo,“ povedal jeleň a už na nič nečakal.

Prudko sa postavil a zdvihol hlavu aj so mnou do vzduchu. Na mieste, kde som predtým ležal sa objavila diera. Dopadol som na všetky štyri, jeleň cúval s hlavou pri zemi a mojimi zubami v nich.

Za nami praská ľad. Už sa môžem pustiť, som skoro pri brehu. Jeleň sa otočil a jedným skokom bol v bezpečí. Moje laby dopadli do snehu o chvíľku po ňom.

Až teraz mi začala byť hrozná zima, spodok tela mám úplne premočený.

„Ďakujem, ostatné už zvládnem.“

„Nemáš za čo, len som splatil dlh. Iba ťa chcem poprosiť, zapamätaj si môj pach, dosť možné, že vaša svorka ešte túto zimu naše stádo....“

„Samozrejme, nebudem ich viesť vašim smerom.“

„Ďakujem,“ odpovedal jeleň a odkráčal do lesa.

Ešte chvíľku som ho sledoval, no potom som sa aj ja pobral svojou cestou. Musím sa zahriať, začal som teda bežať. Naše zimovisko je aj tak pekne ďaleko odtiaľto. Nech si o mňa nerobia starosti.

Návrat

Svorka zatiaľ odpočívala. Dokonca aj Doeth niekam zaliezol, nebol na svojom obvyklom mieste.

Som celkom unavený. Ale príjemne som sa zahrial, moja zimná srst' je už dosť hustá na to, aby si poradila aj s chladnou vodou. Som takmer suchý, sneh mi v tom tiež pomohol. Bežiac po ňom mi z brucha a premočených nôh postupne odstránil takmer všetku vlhkosť. Párkrát som videl aj niekoľko vlkov z našej svorky váľať sa v snehu, keď museli pri love prebrodiť potok.

Našľapoval som opatrne. Okolo brlohov bolo cítiť pokoj, nechcel som rušiť. Nejak som stratil prehľad o tom, či dnes ideme loviť. Zo všetkého najviac som sa teraz potreboval niekam schúliť do kľbka a zaspáť. Tento brloh vyzerá byť prázdny, vojdem teda dnu.

Mám tu všetko, kľud, prítmie a kopol mäkkého lístia. No pokojne by som zaspal aj na tvrdej zemi. Konečne ležím...

Strhol som sa. Vonku je rušno, aj keď vlci nikdy nerobia zbytočný hluk. Pohyb pred brlohom prezrádzajú mihotajúce sa tieňe na mojej tvári. Zdá sa, že som dospal. No aj tá chvíľka mi pomohla. Vyleziem teda von.

„Si sa znova túlal, však?“

„Aáááá,“ zívola som, „tak trochu, Doeth. Bol som o niečo ďalej, než zvyknem.“

„Aj vykúpať si sa stihol. Máš ešte cencúliky na nohách, neviem, či by Zara bola rada. No ako správnej mame jej to určite neujde.“

„Ale veď už som skoro dospelý.“

„Pre ňu nikdy nebudeš,“ odvetil Doeth a pobral sa za ostatnými.

Možno aj preto, lebo si všimol mamu, ktorá sa ku mne blížila. Nemusela mi ani nič povedať.

„Vysvetlím ti to neskôr.“

„Dobre, prišla som po teba. Gia sa chce s tebou rozprávať.“

Tá prišla o chvíľu tiež.

„Dnes budeš hlavný stopár ty, Gwyn. Doeth sa necíti dobre a je na tebe, aby si nám ukázal, čo si sa od neho naučil. Pôjdeš pred svorkou, ako predtým. V noci sa ochladilo, korisť bude hlbšie v údolí. No nešla by som smerom, z ktorého si sa vrátil nad ránom.“

„Aj ty si ma videla?“

Gia sa len pousmiala.

„Vlk sa nemusí spoliehať len na svoje oči, Gwyn. Každá časť tohto lesa má svoj osobitý pach, podľa rastlín a zvierat, ktoré tam žijú. A práve ten mi prezradil, kde si sa v noci túlal.“

Prvýkrát

Dobre teda, budem hlavný stopár . No ono sa to ľahšie povie, než urobí. Ale aspoň bude mať istotu, že nenarazíme na stádo môjho záchrancu od ľadového potoka. Už sa len trochu pretiahnem, až mi v tele zaprašťali všetky kosti. Zívam, ešte by som spal, no svorka je nedočkavá. Vyrážame na lov.

Ako pomocníkov mi Gia vybrala jedného z mojich mladších mladších bratov, Nertha a Maena. Ten druhý bežal vyslovene za mojím chvostom. Vôbec sa nesnažil nájsť nejakú stopu sám, aj napriek tomu, že ho Gia pred časom upozornila.

Ja som nemal čas, ani chuť riešiť jeho lenivosť. Nertha som poslal o niečo viac vpravo odomňa a Maenovi ukázal tesáky, aby vedel, že si má udržiavať odstup. Zabralo to len na pár krokov, potom som jeho hlavu cítil už znova doslova nalepenú na mojom zadku.

Viedol som svorku rýchlo dole strmým svahom. Chcem sa dostať na opačnú stranu kopca a úplne sa vyhnúť potoku.

„Nemyslíš, Gwyn, že korisť nájdeme skôr pri vode?“ lapal sa mnou po dychu Maen. Nikdy nepatril k vytrvalým. Nešetril som ho.

„Ja som hlavný stopár, ty nemáš čo myslieť. Staraj sa iba o to, aby si mi stačil,“ odvrkol som ponad plece. Dal som si záležať, aby bol môj hlas čo najpokojnější, bez známky únavy z nočného výletu, či rýchleho behu.

Maen iba zlostne prskol a ďalej už nehovoril nič.

Nad sebou na kopci som kútikom oka zazrel siluetu vlka, alebo to sa mi to len zdalo? Každopádne s vetrom v tvári sa ku mne nedostal žiadny neznámy pach, pokračovali sme. Svorka sa rozptýlila, očakávajúc korisť, prišla moja chvíľa. Zvoľňujem do poklusu, konečne mi rýchlosťou stíha aj Maen. Nerthove sklopené uši mi naznačili, že niečo zachytil. Pozrel sa vpravo od neho a prenechal mi miesto na čele.

Už kráčam. Našľapujem opatrne, nehlučne kladiem nohu pred nohu s natiahnutým krkom rozpoznávam vo vetre niekoľko srnčích pachov. Musím dávať pozor, srnce nie sú tak veľké ako jelene, no o to rýchlejšie. Navyiac, jeden zo stáda vždy dáva pozor a pri najmenšom podozrení sa všetci rozprchnú na rôzne strany. Aspoň tak ma to naučil Doeth.

V tejto časti lesa nie je toľko snehu, je na záveternej strane kopca, pohybujeme sa bez väčších problémov. Medzi holými konármi sa mihli krátke parohy. Necítia nás, vietor sa zatiaľ neobrátil.

Zostávam stáť, to je signál pre svorku, že som blízko možnej koristi. Ostatní tiež ostanú na mieste, už vpred pokračujem len ja a Nerth. Maen sa niekam stratil, teraz nemám čas zisťovať kam.

Svah pred nami je jemne zvltnený. Srnce sú vpravo, na malej čistinke. Niektoré vyhrabávajú koreňky spod zeme, iné okusujú kôru stromov. Strážca ich stáda je k nám otočený chrbtom. Rozpoznávam pach mŕtveho zvierat'a, no nie je tak zreteľný ako pach stáda.

Pozorujem stádo. Stará srna vľavo od nás bude asi najvhodnejšia korisť. Nemá už istý pohyb, pri každom kroku sa trochu šmykne. Nemáme na čo čakať. Hlavný lovec je len dva kroky za mnou, tiež si ju všimol. Pozreli sme sa na seba, v momente bleskurýchle vyrazil priamo k nej.

Zvyšok stáda zmizol. Lov dopadol úspešne, no mňa viac než korisť zaujímal ten pach mŕtveho zvierat'a. Teraz som sa už mohol vydať po jeho stope, najem sa neskôr. Viedol ma k veľkému smreku. Pár krokov od neho ležalo to zviera. Bolo chudé, mŕtve asi len pár hodín, bol to vlk. Rebrá by sa mu dali spočítat'. Na jednej za zadných nôh mal veľkú ranu .

Objav

Prišiel som bližšie. Bol to Sig, určite. Dostal sa teda až sem.

„Máš inštinkt vodcu, Gwyn. Nikdy som o tom nepochyboval a dnešok mi to len potvrdil.“

Doeth sa zrazu vynoril spoza hodujúcej svorky. Zrejme on bol tou postavou, ktorú som videl na kopci nad sebou. Celé to bola len skúška. Zastal predomnou, jeho modré oči žiarili spokojnosťou.

„Vy ste o ňom vedeli, však? Myslím ty a Gia. Vedeli ste, že je tu?“

„Áno, ale aj ty si ho párkrát vycítil, však?“

Spomenul som si na ten zvláštny pocit počas presunu na zimné loviská. Stále sa mi zdalo, akoby ma niekto sledoval. No nebol som si istý. Mal som teda pravdu.

„Do poslednej chvíle ťa prenasledoval, Gwyn. Chcel ťa zabiť, lebo si ho ponížil už ako šteňa. Nevedel sa s tým zmieriť. Po smrti tvojho otca bol čoraz viac posadnutý pomstou. Tá mu pomohla ako- tak sa vylízať zo zranení, ale nedokázala mu priniesť pokoj. Až nakoniec zoslabol úplne a umrel. Aj napriek tomu, že som mu nechával časť svojho podielu z lovu.“

„Prosím?!?“

„Nechápeš, rozumiem. Si ešte mladý, časom sa naučíš. Aj keď bol Sig aký bol, stále bol vlkom. A my sa v prvom rade staráme jeden o druhého, lebo bez svorky nie sme nikto. Ako vidíš, ani on, aj keby bol zdravý, by sám nedokázal prežiť. Potrebujeme jeden druhého.“

„Ale veď ste ho vyhnali so svorky, sám som to videl. Keď mi zabil otca, vtedy Gia...“

„Samozrejme,“ prerušil ma pokojne Doeth „nebol členom svorky, nemohol s nami loviť, ani zostať v našej blízkosti. Ale keby prišiel a videli by sme, že potrebuje pomoc, neodmietli by sme ho. Les si nakoniec sám vyberie tú najlepšiu cestu pre každého. Často bez ohľadu na náš názor.“

Bolo nám jasné, že by ho ostatné svorky neprijali. Preto sa snažil zostať čo najbližšie tej našej. Pomohla mu v tom skúsenosť a túžba po pomste.“

„Máš pravdu, Doeth, bude mi trvať, kým to pochopím. Pre mňa bol totiž Sig tým najhorším a najhroznejším vlkom, akého som spoznal. A zatiaľ mu nedokážem odpustiť.“

Doeth neodpovedal, vypočul ma. Asi chce, aby som na to prišiel sám. Mám o čom rozmýšľať. Dokázal by som sa na Siga po tom všetkom, čo urobil, pozrieť aj inak? To zatiaľ neviem.

„Nad čím rozmýšľaš, Gwyn? Dnes si mal dobrý lov,“ prišla ku mne Gia s mamou, ani neviem kedy.

„Je to zvláštne, mal by som sa tešiť,“ pokynul som smerom k Sigovi, „dobešlo ho jeho vlastné zlo, no aj tak mi je ľúto, čo sa mu stalo.“

„Pretože nie si ako on,“ povedala mama a obtrela si hlavu o môj krk. Pozrel som na Giu. Mala prázdny, neprítomný pohľad, ale nevšimol som si v ňom ani len štipku opovrhnutia.

„Bol jediný, kto vedel, čo sa stalo s Duwarom,“ zašepkala viac menej pre seba a odkráčala do lesa.

„Musel byť dobrý vodca,“ povedal som sledujúc Giu.

„Ten najlepší akého táto svorka mala,“ odvetila mama, „bol to môj brat, Gwyn a tvoj strýko. Všetci ho mali veľmi radi.“

Návrat

Celá zima mi ubehla rýchlo. Nebolo veľmi čo robiť. Doeth ma naučil veľa užitočných vecí. Ono sa v podstate nič iné ani robiť nedalo, len chodiť na lov a spať. Napadlo totiž dosť veľa snehu, tak aj moje výlety po okolí boli čoraz zriedkavejšie. Netúžil som sa znova niekde stratiť, či vykúpať.

Našťastie som pach svojho záchrancu som už niekoľko dní nezachytil. Zrejme sa už odišli inam.

Keď sa na oblohe tretíkrát zjavil guľatý mesiac, pocítil som vo vzduchu jemnú zmenu. Už nebol tak rezavý, ako minulú noc a to mohlo znamenať len jedno, oteplieva sa.

Mal som pravdu, pár dní stačilo na to, aby sa snehová pokrývka zmenšila o polovicu. Tam, kde predtým siahala po naše bruchá, bola odrazu niečo nižšie kolien. Mnoho vecí sa tým zľahčilo. Sneh oťažiel, museli sme si dávať väčší pozor, aby sme sa po ňom pri behu nešmýkali.

A my, čo sme prišli na svet minulé leto, sme sa opäť stali mláďatami. Dobrá nálada ovládla celú svorku, no nás to bolo vidieť najviac. Neraz sme sa naháňali lesom, kľbčili sa pod stromami, či len tak zo žartu hrýzli do chvostov.

„O chvíľu sa budeme môcť vrátiť na naše letné loviská,“ povedal Doeth.

„Viem, cítim to, je oveľa teplejšie, no tam hore ešte bude dosť snehu.“

„Bude. Vždy odtiaľto vyrážame až keď sú na zemi úplne vidieť listy. A aj tak sa vrátíme do zasneženej krajiny. Mám pocit, že toto bola moja posledná zima,“ dodal pokojne Doeth.

„Isto, nie,“ preglgol som, „ešte vždy mi stačíš, si plný sily.“

„Kiežby, Gwyn. Skôr by som sa ti mal poďakovať, že si nikdy nebežal naplno. Ale som rád inej veci. Stihol som ťa naučiť takmer všetko, čo viem. Ostatné získaš postupne, skúsenosťami. Bude z teba dobrý vodca svorky, máš to v krvi. A keď budeš mať za sebou toľko zím ako ja, dokážeš počúvať všetkým hlasom lesa. Mne jeden z nich povedal, že som tu poslednýkrát.“

Doeth sa málokedy mýlil, no teraz som si to želal.

Všetko sa do bodky splnilo. Prešlo pár dní, slnko odhalilo na zemi prvé listy a Gia zvolala svorku.

„Je čas vrátiť sa domov, vydáme sa hneď na cestu. Povedie nás Gwyn,“ teraz Gia hovorila už len so mnou, „ber to ako odmenu za dobre odvedenú prácu stopára. Verím, že si rovnako povedieš aj pri ceste späť.“

Na svorke bolo vidieť napätie a radosť. Všetci vzrušene pobehovali sem a tam. Gia konečne dala pokyn a so mnou po boku vyrazila vpred. Hneď za nami Doeth, moja mama, súrodenci a zvyšok svorky. Ideme domov ... dovediem nás domov.

Konečne domov

Moje inštinkty pracovali na plné obrátky. Gia mi dôveruje a ja sa posnažím nesklamať ju. Celá svorka naplno vdychovala teplý, už takmer jarný vzduch. Všetci majú dosť síl, dokonca aj tí najstarší s ostatnými držia krok.

Znova mám ten pocit. Bežím na čele svorky. Sila, ktorá z nej sála, je až neskutočná. Raz budem mať vlastnú ...

No teraz som sa nechal unášať behom a zvukmi prebúdajúceho sa lesa. Veľmi rád som behal, už ako malý. Nezabudnem na pocit, keď som prvýkrát utekal. Vtedy, sotva prepletajúc labkami, som sa viac kotúlal ako bežal dole kopcom neďaleko brlohu. Cítil som sa ako veľký vlk. A teraz? Mám za sebou prvú zimu. Vraciame sa na letné loviská, no ani zďaleka sa necítim ako dospelý. Doeth s Giou mi ukázali, že sa musím ešte veľa učiť.

Hlavou mi behá nedávny rozhovor s modrookým vlkom. Ako dokáže byť tak pokojný, ak vie, že sa blíži jeho posledný deň? Teraz uvoľnene, ticho beží vedľa mňa. Nevidím na ňom ani len náznak únavy. Možno je to príchodom jari, možno tým, čo mi povedal, keď sme sa vrátili z jedného nie veľmi úspešného lovu. Vtedy som mal pocit, že za to môžem. Robil som príliš veľký hluk, bol som nedočkavý.

Utiahol som sa do kúta a nechcel nikoho vidieť. Svorka mi ani najmenším gestom nedala najavo moje zlyhanie, no ja som mal pocit, že ho každý z vlkov doslova vydychuje. Vtedy ku mne prišiel Doeth. Pokojne sa vedľa mňa uvelebil, natiahol svoje veľké laby ďaleko dopredu a dlho len tak ležal.

„Nie každý deň je dobrý, Gwyn,“ prehovoril konečne. Bol som príliš zamestnaný svojimi myšlienkami. Jeho hlas ku mne znel akoby z veľkej diaľky...

„Nech rozmýšľaš nad čímkoľvek, je to minulosť. A tá sa nedá zmeniť.“

„Pokašľal som to,“ precedil som medzi zuby.

„No, nechoval si sa práve najrozumnejšie, ale si mladý. Dá sa to pochopiť. Môžem ti poradiť?“

Nemo som pokýval hlavou, zrejme mi to povie aj tak.

„Prestaň tak veľmi chcieť. Chcel si všetko zvládnuť sám, nech vidíme aký si schopný. Ale to mi už vieme, Gwyn, dávno to vieme. Najviac, dobre vieš, že vlk sám nič

nezmôže. Nepočúval si svorku, stáva sa. Oveľa dôležitejšie teraz bude, či si z toho vezmeš ponaučenie do budúcnosti, inak dopadneš ako Sig. Tiež si myslel, že všetko dokáže sám, svojou silou. Nikdy nás nepočúval.“

„Nemôžem na to len tak prestať myslieť. Kvôli mne dnes nemáme jedlo.“

„To je v poriadku, bol som rovnaký, ako ty. A vieš čo mi pomáhalo? Šiel som sa vybehať. Bežal som z plných síl, hocikam, kým som necítil, že ten pocit je preč. Skús to.“

Pamätám sa, ako som vtedy povedal niečo:

„Dobre, vyskúšam, vždy si mi múdro poradil, Doeth.“

A neochotne som sa rozbehol do zasneženého lesa. S každým skokom bolo to nepríjemné v mojej hlave menšie a menšie. Bežal som, trielil pomedzi stromy. Všetko okolo mňa vŕzgalo, lietalo a lámalo sa. Napokon som zostal stáť lapajúc po dychu a potom som pochopil, čo mi Doeth poradil. Bol som už len ja a les. Tu a teraz. A zajtra bude ďalší deň. Cestu naspäť som našiel ľahko, hlboká ryha v snehu a polámané vetvičky by nezbadal len slepý.

„Myslíš na svoj zimný neúspech, však Gwyn?“ vrátil ma do prítomnosti Doeth.

„Ako si to...“

„Už vtedy som ti povedal, si ako ja. Nie je to ťažké odhadnúť,“ pousmial sa , „ no teraz sa už sústreď na cestu, biely vlk, kým zapadne slnko, budeme na mieste.“